

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ЕДИН ОТ НАЙ-ВЕЛИКИТЕ ДЕМОКРАТИ НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА

Тези думи за Никола Петков са изписани на венеца, поднесен на гроба му от четирима американски конгресмени, след погребението. Тези думи говорят красноречиво, че веднага след жестокото му убийство от комунистите Никола Петков се извисява като един от най-великите борци за свобода и демокрация в световен мащаб.

Да припомним част от хронологията на трагичните събития.

На 16 август 1947 г. Никола Петков е осъден на смърт чрез обесване.

На 26 август 1947 г. по указание на Георги Димитров БЗНС-Никола Петков е обявен извън законите на страната. Всички народни представители от БЗНС и дейци на Съюза са арестувани и подложени на жестоки мъчения, а по-късно - хвърлени в затвори и лагери.

На 17 септември Георги Димитров уведомява Трайчо Костов и Васил Коларов, че съветското ръководство е „съгласно“ всъщност то нарежда/ смъртната присъда да бъде изпълнена.

Никола Петков бива зверски убит от комунистическите диктатори в Софийския централен затвор в полунощ на 22 срещу 23 септември 1947 година. В 00:15 ч. бива обесен. По-късно очевидци разказват, че е окачен на бесилката полумъртъв, други, че преди това е бил умъртвен чрез удар с чук по главата.

Каквато и точно да е истината за нечовешкия начин на физическото му унищожаване, по-важната истина е, че великата му саможертва го доближава до подвизите на Васил Левски и Христо Ботев и го изравнява с подвизите на още няколко славни българи.

Той е предусещал предстоящите събития и трагичната си съдба. Виждал е, че вилнеещият комунистически режим не се спира пред нищо. Но не отстъпва ни крачка от принципите на демокрацията, от своето призвание да защитава българския народ, да се бори за свобода и правда.

Никола Димитров Петков е един от най-великите синове на нашето Отечество. Една от най-свидните жертви на нашия народ.

Нека си припомним част от знаменитата му последна реч във Шестото велико народно събрание при отнемането на депутатския му имунитет на 5 юни 1947 г.:

„...Моята съвест е била винаги чиста. Такава е била винаги, защото и в моето семейство винаги са били с чиста съвест. Хора с нечиста съвест няма и няма да има...“

Няма да се оправдавам, защото невинните никога не се оправдават. .. Тук не се цели личността на Никола Петков. Тя няма никакво значение.

Цели се друго: да се удари секретарят на БЗНС, да се удари организацията на българските селяни, защото тя днес стои на непоколебима позиция. Тая позиция е: независимост на БЗНС, независимост на организационния живот на БЗНС, борба за свободата и правата на българския народ...“

И сега аз заявявам, че се считам за щастлив, че имам честта и щастието да последвам съдбата на своя баща и своя брат, да дам свободата си, ако е необходимо и живота си, за свободата на българския народ. Да живее БЗНС! Да живее свободата!“

Какъв величествен подвиг! За 40 години едно българско семейство дава три жертви. По политически причини са убити Димитър Петков и синовете му земеделци Петко Д. Петков и Никола Д. Петков.

Този факт недвусмислено говори за нашенските политически нрави, за „морала“ на повечето нашенски политици. За голямо съжаление трябва да признаем, че той не се е променил до днес.

Министър-председателят Димитър Петков е убит на 26 февруари 1907 г. между Софийския университет и Орлов мост от Александър Петров, чиновник от Видин. Убийството е поръчано и платено от Народната партия, начело с Иван Е. Гешов. Петко Д. Петков е убит на 15 юни 1924 г. на ъгъла на улиците „Г. С. Раковски“ и „Московска“ от поручик Димитър Радев, служител във Военното министерство.

С целия си живот и със своята саможертва Никола Петков показва как трябва да се служи на майка България.

Никола Петков беше главен секретар на Българския земеделски народен съюз и водач на Обединената опозиция - 1945-1947 г. Затова остава като светъл пример за земеделците. Пример как се отстаива свободата, народовластието и демокрацията.

Кирил Назъров

145 години от рождението ЦАНКО ЦЕРКОВСКИ /16.10.1869 2.V.1926/

СИРОМАШКА ПЕСЕН

Зима иде, мраз навън,
падат листи пожълтели.
Няма дума, няма звън,
пойни птички занемели.

Занемяло е и в мен,
занемяло е сърцето,
то се свива ден из ден,
помрачава ми лицето.

Жено, от скръб я запей,
моите мъки разпилей!

Скоро горе в небеса
мъгла черна ще нависне,
ще покрие дървеса,
сняг полето ще затисне.

Ще застигне, ще повеи
буря страшна, мразовита,
но в сърце ми ще живеи
моята болка ядовита.

Жено, от скръб я запей,
моите мъки разпилей!

Мойта мъка няма вий
богаташи да узнайте,
тя в гърди ми ще се крий -
вий от нея не страдайте.

Но ще дойде един час,
но ще дойде - ах, тогава
ще повдигна смело аз
тази ръка костелява!

Жено, от скръб я запей,
моите мъки разпилей!

Зима иде, мраз навън,
страшна мисъл ме сковава,
няма дрехи, хляб, огън,
няма, никой ми не дава!

А дечица Бог е дал,
те са мили, те са наши,
бар за тях не ви лий жал,
е, честити богаташи?

Жено, от скръб я запей,
моите мъки разпилей!

Цанко Церковски

Легендарния герой на Радомирската република

В бунтовния кипез на рухнали надежди,
когато се възвърна тъмната стихия на войната,
възпря ти при Радомир и с един голям замах,
към София на Фердинанда я поведе за разплата!
Ти къртеше огромни блокове от своята душа,
със страховтна сила ги запращаше по враговете
и аз не знам в този миг дали не ще сгреша,
ако си помисля, че ти завидяха дори и боговете!

Йосиф Петров

Легендарният герой на Радомирската Република - Райко Даскалов е явление в нашия обществен и политически живот, оставил ярка следа след себе си, колкото и да е кратък неговия живот. Преди 91 години е застрелян от наеман убиец, едва навършил 36 г., но делата, които той остави след себе си красноречиво говорят за неговия гениален ум и действия.

Образован и високо интелигентен, завършил с отличен в Берлин философия и финанси, защитил там докторска дисертация, той се завръща в България, за да приложи на дело всичко това, което беше научил. Но на дворцовата камарила и на новоизлюпената буржоазия не са необходими толкова образовани хора и бързо го игнорират. Оставените от него нагледни и писмени материали и днес могат да ни учат и учудват с дълбочината на мисълта и действената си сила. Той не чака да се вмести във времето и събитията, защото самото време е в него. Той не чака нареждания и заповеди за да действа, защото събитията са съдбоносни и превратни и той се включва активно в тях. Съобразителен и смел, през м. септември 1918 г. д-р Райко Даскалов оглавява войнишките бунтове и остава в историята като „легендарния герой на Радомирската Република“. След кратка консултация с Александър Стамболийски, Даскалов пише „Прокламация към българския народ“ и обявява пред целия свят България за Република:

„Днес, 27 септември 1918 година, българският народ скъса веригите на робството, катурна династическия режим на Фердинанд и неговите помощници и ги обявя за народни врагове. Той се прокламира като свободен, с републиканско управление народ и подава ръка на европейските народи за примирие и разбирателство. От днес цар Фердинанд, династията му и бившето правителство са свалени. Всички окръжни управители, околийски началници, коменданти, кметове и войнишки началници ще изпълняват заповедите на временното правителство на Републиката!“ Председател: Ал. Стамболийски, Главнокомандващ: Райко Даскалов“

На 27 септември 1918 г. България е обявена за Република! Ликуват войската и населението на Радомир. Осъществена е вековната мечта на българските възрожденци, на Левски - за „Чиста и свята Република“. Събитията се развиват бързо. Войската, съставена от разбунтували се, дезертирвали от армията части, озлобена, озверена и отмъстителна, тръгва към София, за

Като богове безсмъртни

На фамилия Петкови

Колко жертви свидни
дали сме до днес
и министри видни,
убивани нощес?!

Убийци потайни
убиваха навред.
Гробове незнани
на Петковци безчет.

А днес тези, дето
биха и бесиха векове -
да слушат от небето
скръбните ми стихове.

За съдбата крива
Стефка кат орлица
с Дими ще прелива
всяка нощ водица.

„Орлов мост“ с орлите
е Петков с децата,
с духа на бащите
и Стефан Караджата!

Вий, орли Петкови,
дни и нощи бдете!
И с криле орлови
София пазете!

Богове безсмъртни
останахте навеки,
затуй всички смъртни
палят свещ на всеки!

Васил Калфов - Душката

На БЗНС

С теб къде не бяхме -
в лагера, в затвора...
Трудни дни живяхме -
беше ми опора.

Дружба моя мила,
нямам вече сила!
Исках да помогна,
никой се не трогна!

Срещнах странни хора,
брата от затвора.
Никой се не труди.
В кома са заспали.
Който те събуди
все ще се опари!

Някои с мечтите
щедро насъбрани
гледат висините,
а не твоите рани.

И какво ни чака?
Питам се? Не зная!
Гледам те - в батака...
Май, че идва краят!

Стоян Колдов

Че аз съм лято

Че аз съм лято - топло и щастливо,
прииждаща от слънцето, се връщам
и после в най-дълбокото се впивам,
и пак изригвам - влюбена по същност.

Че аз съм лято - смело се избирам
и щом открия нежния си блясък -
го пръскам, ненаситно го събирам,
и пак изтичам - смях, вода и пясък.

Че аз съм лято и в лъчите грея,
и силата си огнена познавам,
защото съм, в сърцето си живея -
и лавата възторжено раздавам.

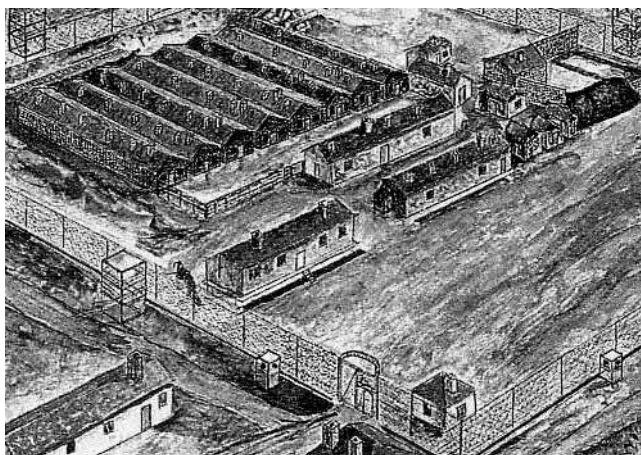
Милена Филипова

“Литературно земеделско знаме”
представя на своите читатели писатели
земеделци, включени в
“Христоматия по литература за 12 клас -
ЗАБРАНЕНИТЕ ПИСАТЕЛИ”

Завръщане

В дома? При люлката? Де мама ми е пяла!
След толкова години мрак, терор и глад...
Гробовна тишина!
Ни дим! Ни говор! Ни усмивка!
Пронизваща пространството печал!
Смъртта измела е дома без жал.
Къде се дяна, майчина въздишка?
Кандило без фитил. Часовник спрял. Кога?
Кога, кога човешки дух си отлетял?
Мъртвило, пепел, мрак...
И няма знак, че някой някога е тук живял.
Защо, защо съм, Боже, оцелял?
От всяка стая свети само мрака.
И ти, за мен залепнала тъга.
Защо се върнах, люлчин мой подслон?
Защо не грохнах спял и оглушал?
Защо не отлетя, мой влак?
Защо спря пак на тая тъжна гара?
В теб, тюрма мрачна, дишах и горях.
И вярно рамо имах и мечта голяма...
И в някого - с доверие да спра очите.
Към образ мил да полетя с лъчите,
начало на една поема,
непрозвучала с тъжния си край.
Защо се върнах?
Не стигаха ли десетте години,
изсмукали кръвта и младостта?
Със тебе ли да лягам пак, тъга?

Пенко Керемидчиев

Персинци

От тъмно до тъмно - във труд непосилен,
изопваме морни, изпити тела.
Ний - роби, стаили гнева си безсилен!
Ний - волни орли със превити крила!

С наган и нагайка началникът злобен
следи ни от коня със поглед свиреп!
Ту съска ехидно, ту с рев безподобен
разтърсва и плаши смълчаната степ!

Когато каторжник назад изостане,
усуква той бича по голата гръд!
За ужас, когато бесът го е хванал,
с нагана си сее куршуми и смърт!

И страшен е задух - горят небесата!
О, „слънцето спряно, сърдито пече“!
От жегата и жажда се пукат устата!
А Дунав наблизно - тече ли, тече ...

И бледи, и болни, и жадни, и гладни.
Работим, дордето припаднем в несваст!
И мъка в душите гори безотрадната!
И мреме - кълнейки престъпната власт!

Но вярваме - идва животът свободен!
Тъй близо е вече мечтаният час.
Свободно да дишаме ние с народа!
Да бъде глас Божи - народният глас!

Герчо Джамбазов,

Христоматия по литература за 12 клас

Носталгия по затвора

Тук четенето, ученето, каквото беше в затвора,
беше невъзможно. Още в пет и половина часа
сутрин Павел Тръбачът надуваше за ставане и след
лъжезакуската от лъжица мармалад още в тъмно ни
покарваха към обектите, та вечер до тъмно. Само
след завръщането в лагера от към 7-8 до 9, когато бе
проверката, можеше да се погрижиш за миене,
бръснене, пране на нещо или разговор с някои, дето
не са в твоята барака. А влязъл вътре след проверка,
вече почти нищо не можеш да правиш, защото е
полутъмно и си уморен. При това макар тънки и
плетени да са стените и таваните, лятно време в
бараките е задух, а зимата - студ. Само в неделя след
обяд разполагаш с 4-5 часа, защото до обяд ни
изкарват да събираме дърва за кухнята и
хлебарницата или пък да довършваме нещо
недоработено предния ден. Съвсем ясно личеше
тактиката на властите - непрекъснато гонене,
непрекъснато движение, непосилен глад, пек и студ,
за да впрегнеш силите си за физическото оцеляване,
да не остава време и сили за някакво духовно,
политическо усъвършенстване, за интелектуален
напредък. В същото време, чрез допускането тук на
двата вестника - „Работническо дело“ и „Отечествен
фронт“, и чрез агитациите на „Култсъвета“, всичко,
което притуряме към знанията си, да бъде от
гледището на властта, на партията, по
философската теория на маркс-ленинизма. Често се
изнасяха и доклади пред общи събрания, заради
които ходеха по бараките и ни изкарваха
задължително. Дори култсъветниците бяха
задължени да слухтят между нас и да слушат
спонтанните ни коментари.

Нищо от тези намерения на управата не се
реализираше на практика. За кой ли път ще
подчертая, че младостта е нещо непреодолимо,
когато има напор в някоя посока. Когато
общуването със стотици и хиляди е все пак
достъпно, както беше тук, ние се отдавахме на
събеседвания, на чествания на бележити дати и
личности. Основането на БЗНС (два дни преди
Нова година). 14 юни - възпоменание за убийството
на Ал. Стамболийски. 23 септември - убийството на
Никола Петков. 27 септември - Ден на земята и
Радомирската република, както и Трети март -
Освобождението на България, бяха дните, които
намирахме начин да честваме също с обяснителни
доклади за самото събитие и свързано с настоящето
ни положение. Веднъж изглежда от „Култсъвет“-а
ни изпровокираха, като пуснаха слух, че
легионерите и тези от Народния съд чествали 9-и
юни и свалянето на земеделската власт, масовите
погроми и убийства. Нашите младежи така
настръхнаха, че не знам какво щеше да стане с
групите легионери и възрастните полицаи и
офицери, ако не бяха отrekli солидно това и дори
заявиха, че също смятат 9-и юни за кървава и черна
дата.

Между всичкото, както във всеки затвор и
казарма, непрекъснато разни слухове сновяха
между нас - за освобождаване, за вдигане към
затворите, за смекчаване или затягане на режима и
други.

По този повод често си припомняхме оня
анекдот, дето някой от 3 дни бил дошъл в казармата
и още в първото писмо до дома писал: това, дето съм
дошъл, май е българска Казарма. Ще взема да
избягам оттук, защото, ето трети ден мина вече и
нищо не се говори за уволнение...

Георги Стойчев от с. Маломирово, Елховско, след
едно свое свиждане съобщил, че сестра му слушала по
западните радиостанции „Гласът на Америка“ и
„Дойче веле“ буквално за всекидневните събития на
острова, дори някаква група младежи от
скандинавските страни направили опит да дойдат и
да ни донесат медикаменти, но не ги пуснали
властите, та отседнали в съседна Югославия и оттам
говорели по радиото. Колко беше вярно това, не
знам, но то ни окуражаваше, Истина беше, че навън
арестите и съденето продължаваха. Тук дойдоха
много хора от сливенските „горяни“ и разказаха за
въоръжените битки между „горяните“ и почти 7-
хилядна войска около връх Синилка, Чобан дере,
Дълбокия кайнак и местността Невеща над с. Блатец

Белетристика, памет

и Сотиря. Месеци лежахме един до друг с Диньо Товдоров Василев от с. Тополчане и бай Курти Стойнов от с. Желю войвода - братът на водача на горяните Георги Стойнов-Бенковски, и те с разказите си за почти въстаналия Сливенски край ми върнаха надеждата, че България не е издъхнала под червения ботуш, щом родният край на стоте войводи също се е надигнал срещу болшевиизма. (Но за горяните - в III част). Макар и печален по същество случай, но и аз се възгордах с нашия Балкан, когато докараха след дълго следствие и съд и моя съученик Асен Мирчев Гатев от съседното село Осеновлак, Софийско, и Петър Пашов от с. Бов, Софийско, осъдени с групировката, с която бях свързан преди казармата, обхванала селата около Искърското дефиле - Лакатник, Бов, Лесков дол, Осеновлак, Губислав, Зимевица, Своге и други. Сетих се, че за това ми наемаше майка ми в Шуменския затвор, но аз бях осъден вече и не са сметнали за нужно да ме присламчат в техния процес. Те ми разказаха за ужасните мъчения в Държавна сигурност при следствието, където Илия Георгиев от Бов е издъхнал мъченически в ръцете на садистите, а Асен Карадашки - също от Бов, е осъден на смърт и убит като главен организатор на Първи Балкански народоосвободителен отряд. Димитър Битов Стойков от с. Губислав, Борис Стефанов и Максим П. Бончев пък са осъдени по 20 години като ръководители на Първи Искърски отряд (вторите двама от с. Заног Софийско). Повече от 30 души са осъдени по разкритията на тези две успоредни организации, а някои откарани в лагер или изселени.

***

Много пъти се опитвахме да организираме протести и стачки. Връхлитаха ни с коне, връзваха ни на комарите, но най-често всичко завършваше с безапелационната присъда на лъдозвера Йонко Йонков /старши надзирател, станал после офицер/, чиято изкривена от злост уста произнасяше: "Там, в дупката, докато изгниете!"

Разместването на младежките бригади с възрастните се оказа решаващо за неуспеха на нашите акции. Осъзнавахме, че в някои случаи по-острите ни протести могат да имат фатални последици.

Тъкмо сме се събрали, уж съвсем тайно в дъното на трета барака с чиренците Боян Стоянов, Иван Качев, Тоно от с. Урвене, Никола Тодоров, Мито от с. Крапец, Марко Гергов от с. Галиче и други и умуваме върху тези проблеми, когато при нас довтасва Данчо Драгалевца и ни вика:

- Момчета, с тия работи ще изморим по-възрастните сидругари...

*Петко Огойски,
Христоматия по литература за 12 клас*

ВАЖНО ЗА АБОНАМЕНТА!!!

Съобщаваме на нашите читатели, че и през следващата 2015 година вестник „ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ“ ще се разпространява чрез ръководствата на областните, общинските и местните земеделски дружби и от отделни активисти.

Вестникът ще продължи да излиза както до сега - един брой на два месеца.

„Литературно земеделско знаме“ се издава благодарение на абонамента и на дарения.

В седмичния брой ще ви съобщим адрес, на който да изпращате събраните суми.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ на
ЛЗЗ

Литературно земеделско знаме, бр.5/2014 г.

68 години Съюз на писателите земеделци в България

Водещата роля на писателите-земеделци в историята на 115 годишния Български земеделски съюз е безспорна. В края на 19 век поетът от Бяла черква Цанко Бакалов Церковски написа и разпространи прославното Въззвание към българските селяни за сдружаване и създаване на своя организация, която да защитава техните интереси. Идеите, залегнали във Възванието бяха възприети с ентузиазъм от журналистите Янко Забунов, Димитър Драгиев и младия кореспондент от Славовица Александър Стамболийски.

Именно те организираха свикването на учредителен конгрес на селската партия в Плевен. По това време Стамболийски се изявява и като автор на няколко прекрасни стихотворения, публикувани в началото на 20 век и изведе БЗНС до създаването на първото правителство на българското селячество.

Учителят от Блъсничево, поетът Димитър Диловски /Сергей Румянцев/, безследно изчезнал през април 1925 г. в Дирекцията на полицията в София, заедно с поетите Гео Милев и Христо Ясенев, бе един от най-изявените организатори на БЗНС и Младежкия земеделски съюз.

Трифон Кунев-Ланчелото бе ревностен защитник на селячеството през 1945 година като редактор на в. „Народно земеделско знаме“ и отвори страниците на вестника за десетки млади писатели-земеделци. Никола Василев Ракитин, автор на прекрасни стихосбирки, учител по литература на Сергей Румянцев, възпя родното село и до последния миг на своя живот устояваше своите симпатии към дейността на БЗНС. Страдалецът от Белене адвокатът-поет Йордан Ковачев, бе защитник на българските сдружени земеделци в редица съдебни дела. Прекрасният поет от Чирен, Врачанско Йосиф Петров, преминал през ада на българския Гулаг - Белене, възпя борбата на БЗНС за свобода и народовластие и бе учител на младите поети земеделци по време на тоталитарното управление на комунистите след 9 септември 1944 година.

Учредяването на 25 януари 1997 г. на Съюзът на писателите земеделци в България със седалище София, бе приветствано от доайена на писателите земеделци бай Йосиф Петров. Въпреки напредналата си възраст той взе участие през 1998 г. в общото събрание на СПЗБ и справедливо упрекна ПП на БЗНС, че не е присъствало на честването по случай 73 г. от гибелта на Сергей Румянцев в родното му село.

Големият журналист и белетрист, емигрантът Искър Шуманов, задграничният редактор на в. "Народно земеделско знаме" в Ню Йорк, прие с ентузиазъм през 1996 г. нашия "Апел към писателите-земеделци в България ичужбина", за учредяване на СПЗ в България и ни даде подслон в редакцията на в. "Земеделско знаме". Негова бе идеята да се започне издаване на литературна притурка към официоза на БЗНС и даде името му - „Литературно знаме“, в което 14 години се печатаха творбите на писателите-земеделци. Вече трета година, след разцеплението на БЗНС по време на 36 конгрес, нашият творчески писателски съюз издава месечно свой вестник "Литературно земеделско знаме" в 4 страници. За съжаление, цялостната организационна, просветна и издателска дейност бе нарушена поради нечовечното ни отстраняване от Дома-паметник на БЗНС на ул. "Врабча" №1.

И все пак, в този период отделни наши автори /Габриела Цанева, Кирил Назъров, Йордан Борисов, Иван Селановски, Милена Филипова, Маргарита Нешкова и Дарина Цветкова/ успяха да издадат едни от най-стойностните си книги, които бяха представени на българските читатели в София, Русе, Враца, Елин Пелин, Мездра и др.

Уверен съм, че през 2015 година, със задружни усилия ще преодолеем всички проблеми в нашата творческа, организационна и просветна дейност.

*Йордан Борисов,
Председател на СПЗБ*

Позиция

Свободна, демократична, независима България?

Уважаеми сдружени земеделци,
Две дати, чествани наскоро, ме провокираха да напиша това обръщение...

22 септември... Един велик ден за България - Денят на Независимостта...

23 септември... Един черен ден за българската демокрация. Денят, в който Никола Петков увисна на бесилото, в който демокрацията бе потъпкана, а свободата ни беше отнета за дълго...

Отвоювахме си я, през ноември 1989 г. Двадесет и пет години... СВОБОДНА, ДЕМОКРАТИЧНА, НЕЗАВИСИМА България?

Аз, като представител на Общия земеделски професионален съюз в България питам:

В такава страна ли живеем?

Отвоювахме ли правата си, защитихме ли идеите си, осъществихме ли идеалите си? Направихме ли земеделие, каквото заслужава България?

Не! Това не е нашето земеделие! Огледайте се и вижте, кой взема лъвския пай от Програмата за развитие на селските райони /ППСР/, от субсидиите за земеделието? Традициите на българското земеделие са за развитие на малкия и среден бизнес, защото той е гръбнакът на средната класа. Такава в България няма и политическите партии не искат да я има, защото как тогава ще купуват изборите, като няма бедни, гладни и неграмотни. Гражданското общество може да се създаде от граждани и политическа сила, която и на думи и на дела работи за изграждане на средната класа. Такава сила със своята идеология винаги са били земеделците.

Днес Земеделският съюз е обезличен и натикан в ъгъла. Позволяват си да ни определят ту като лявоцентристи, ту като дясноцентристи и как ли още не. Време е вече земеделците да излязат на политическата сцена и с висок глас да заявят: Ние не сме нито леви, нито десни! Ние сме центристка организация и всичките ни действия и интереси - политически, икономически и идеологически, произхождат от това ни определение.

Затова ви призовавам: Хайде да се вземем в ръце и да променим нещата. Парите не са всесилни и не всичко е загубено. Силни сме ние, когато сме единни и воюваме за правата си. Вижте какво става в нашата мила, хубава и нещастна Родина. Затова трябва като един човек да станем и да изметем и дезинфекцираме България от злото, защото светът, в който живеем не е този, за който мечтахме и се борихме.

Питам:

Докога да се страхуваме?

От какво да се страхуваме?

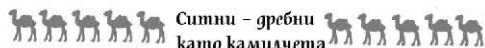
Какво имаме да губим?

Приятели, братя земеделци, ако сте съгласни с мен - хайде да се хващаме за работа. Този път истински.

Нека направим света, в който живеем такъв, какъвто го мечтахме!

*Велико Златанов,
Председателя на ОЗПСБ*

ЕТИГРАМИ

ПРОФЕСИОНАЛНО ОРИЕНТИРАНЕ

Картината е ясна
като две и две:
яви се професия безгласна -
купуване на гласове!

ПАРТИЙНИ КОАЛИЦИИ

Врагове са кръвни,
сипят си нападки стръвни...
но когато им изнася
с охота се понасят!

ПРЕДИ И СЛЕД ИЗБОРИ

Като кандидати
представят се за сериозни.
Като депутати
стават мистериозни?!

Бодил Розин

НА НЯКОИ ДЕПУТАТИ

Четвъртвек народни бяха,
в парламента остаряха
и мечтан живот живот живяха.
И решиха: ние сме дотука,
Стола завещаваме на внука!

ПРЕДИЗБОРНО

Тате дава ми съвет:
разбери, не си за кмет,
ти не знаеш да крадеш
и в затвора ще умреш.
С приказливите уста
депутат да бъдеш да!
Там е истински късмет,
ти ще си с имунитет!

Таралежа

ВЪПРОС

Кажете! Човешката злоба,
съпътства ли „човек“ и в гроба?

Иван Селановски

ИЗБОРИ, ИЗБОРИ...

Вий гласувахте за вашите.
Ний гласувахме за нашите.
Сложихме им във ръцете вота,
а пък те ни сложиха хомота...

АПОСТРОФ

Ботеев:
„Тежко, брате, се живее
между глупци неразбрани“
“Тежко, ако не успееш
като тях и ти да станеш...”

Христо Ангелов

ДАРИТЕЛИ

Брой 5 (17) за 2014 г. стигна до
своите читатели и благодарение на:

Пенко Керемидчиев
от град Панагюрище - 30 лева

Авел Авелов

От град Панагюрище - 20 лева

Благодарим ви, скъпи приятели!

да търси сметка за своя погром. Под водачеството на Райко Даскалов тя изведнъж се превръща във възторжена, боева и патриотична - готова да брани постигнатото завоевание Републиката.

Само три дни просъществува младата Радомирска Република. За да я бранят, войниците доброволци сформират републиканска армия. Разпределени в дивизии и полкове в дефилето на Владайската река, многочислената републиканска армия тръгва с неударимо въодушевление и нетърпение към София без заповед, но в боен ред. Райко Даскалов, владеещ добре военното дело, приема предизвикателството и оглавява бунта. Битката на въстаналите войници с редовната войска е неравна. Току-що сформираната Републиканска армия е още неукрепнала. Срещу нея правителството изпраща редовна войска и елитни, добре въоръжени немски части, които са изтеглени от Крим. Главнокомандващият е ранен от снайперист по пътя към столицата. Това довежда до обрат в действията на републиканските сили. В нашата история битката за столицата ще остане под името "Владайско въстание".

В писмо до Ал. Стамболийски, Райко Даскалов, анализирайки събитията пише: "... Успехът беше сигурен, ако не бяхме пропуснали някои непреодолими за момента случайности. Първото нещо е, че аз никога не съм допускал, че правителството в столицата ще се съпротивява с оръжие, и особено, че ще прибегне до помощта на германците. Аз знаях с какви сили разполага София и съобразно с тях не исках да се вземат по-големи мерки. В разгара на боя мен ме раниха и нямаше кой да води по-нататък планомерно борбата. Така настъплението ни внезапно отслабна... Тъй свърши боята при Владай. Други ще правят преценка на станалото.

Към София се отнесохме с възможното за случая внимание. Не искахме разрушението на града, а искахме да спасим Отецеството от гроба, над който то се бе навесило. Свършила ли е борбата или тя сега започва, само бъдещето ще ни каже. Съжалявам, че тая борба за свобода, за народовластие и за социална справедливост не намери подкрепата на официалните сили от другите партии. Много от тях, може би ще се каят един ден за това. Съжалявам, че и ти не беше в нашите редове.

Научавам, че се злорадствало за нашия неуспех. Наричали ни „болшевики“. Болшевики?! Ние кръв не сме искали да проливаме. Не от омраза, а от любов бяхме водени ние. Можехме да спрем цялата вода на София и да я оставим без капка вода. Ще разбере ли София, че имахме възможност да спрем електричеството?... Нашето дело ще остане в историята. Тя ще го преценява и ще даде всекиму заслуженото. Нашето дело даде два добри резултата:

Първо: Радославов и германците не успяха да обявят диктатура и да реализират своите пъклени планове спрямо българския народ да го накарат и занаят да лее своята кръв и Второ: че Фердинанд виновникът за два големи погрома, ще напусне страната."

След завръщането си от лазарета на Съглашението в Гърция, където лекува раните си, Райко Даскалов публикува изявление на страниците на съюзния вестник за действията при установяване на Радомирската република и битката при Владай.

Живка Танчева

СЪОБЩЕНИЕ

УПРАВИТЕЛНИЯТ СЪВЕТ

На Съюза на писателите земеделци в
България насрочва ОБЩО СЪБРАНИЕ със
следния дневен ред:

1. Доклад на председателя за дейността на СПЗБ.
2. Отчет на секретар-касиера
3. Обсъждане на организационното състояние на СПЗБ и вземане на решения.
4. Разни.

Събралието ще се проведе на 19.10.2014 г. в гр.
София, ул. "Юрий Гагарин" №13 от 10:30 часа.
Присъствието на всички членове на
организацията е желателно.

На сергията на политическия пазар - стока с неясен произход!

Партиите започнаха предизборната си кампания и техните послания към избирателите е стоката, която предлагат, за да бъдат избрани в българския парламент. И всичките се стремят да си хвалят стоката, и в не малко случаи чуваме едни и същи неща от представящи се за противници в предизборната битка. По тази причина аз се питам, не трябва ли тези партии да си сложат етикети за произход, за да ги знаем от къде идват и на кого служат? Защото от това, какъв е произходът на партиите, ще размебер кога защитават.

На този въпрос избирателят трябва да има отговор, за да може да се ориентира за кого да гласува. Социолозите прогнозираят, че в парламента ще влязат шест или седем партии и коалиции, но не изключват изненади - да видим и по-малки партии в новото народно събрание. Въпросът на въпросите за нас, избирателите, е - ще ни защитят ли интереса. Всеки трябва да се попита „ще служат ли новите депутати на мен и на съсловието от което аз произхождам, или отново ще станат жертва на фасадната демокрация, част от която въщтонст са те?

За да си отговори всеки на този въпрос, първо трябва да знае дадена партия кого представлява и към кое съсловие принадлежи, коя е нейната социална база. Аз, гласоподавателят, принадлежа ли към тази социална група, за да съм сигурен, че моето семейство има защитник в парламента! Ако разсъждаваме на тази тема, ще се натъкнем на големи противоречия и куриози!

Например БСП - как може да защитава бедните работници като едри богаташи са членове на БСП? Не зная партия ГЕРБ от какво съсловие произхожда, но мога да кажа, че в нейните редици не са тези, които защитаваха европейското бъдеще на България, а тъкмо обратното - личат имена от МВР и Държавна сигурност, и богати хора с по шест апартамента... И не случайно те развиват теории в защита на една чужда държава, чиито агенти нито едно правителство до сега не е дръзнало да изгони от страната ни! Ако се съди по поведението на тези две партии, те излъчват едни и същи послания в полза на Путин и неговите велико имперски амбиции на Балканите. От това може да се направи извода, че имат един и същи произход БКП. Но това аз го казвам, а те не си казват произхода-крият го. Към тях можем да причислим и АТАКА и другите националисти на Валери С.Балевски и ВМРО. Нещо страшно се заражда в следващия парламент от тези хора, които ще защитават чужди на българския народ интереси. ДПС се създаде, за да капсулира и изолира турското малцинство от процесите на демократизацията. И в турските райони дълго време властва еднолична ДПС власт, което е жалко за тези трудолюбиви хора, пак мачкани жестоко! Тяхната партия е наречена „либерална“, а електоратът ѝ е селски - и тук имаме класически пример на двуличие. Както казва народът ни, едно говорих друго вършиш, ето за това е пример ДПС. Но това важи и за БСП и за ГЕРБ, защото пред народа говорят така, че да ги харесат, а като бяха на власт вършеха тъкмо обратното. И тъй като си крият произхода пред избирателите, партиите си позволяват да говорят от името на целия народ, което е престъпление спрямо този народ, защото никой не ги е упълномощавал да говорят от името на цял един народ. Това време отдавна мина, времето, когато 99% гласуваха за един диктатор и той говореше от името на всички... макар добре да знаеше, че хората по принуда го „избираха“. Нито една днешна партия не е имала този процент избиратели и по тази причина няма право да говори от името на всички.

Има обаче социални, политически, военни и демографски, икономически и други проблеми, които са общи за всички, и за тях ни е нужно единството на нацията, обществото и партиите, за да ги преодолеем. За тези проблеми трябва да говорим на един глас! Това е държавническото мислене, но къде са държавниците? Аз не ги виждам вече в днешните партии!

Петко Ношков

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева

Иван Селановски

Кирил Назъров

предпечат: gabrielle

контакти:

София, 1000,

бул. „Дондуков“ №38;

litzemedelsko_zname@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg

litzemedelskozname.blogspot.com

litzname.blog.bg